

Arrest

nr. 229 576 van 29 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat C. HAUWEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker wordt op 25 februari 2014, in het kader van een derde beschermingsverzoek, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op de toenmalige situatie in verzoekers regio van herkomst, Bagdad, Centraal-Irak, werd geoordeeld dat er voor verzoeker een reëel risico bestond op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

Op 17 oktober 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel van drie jaar voor een gedeelte van achttiend maanden gevangenisstraf. Verzoeker wordt schuldig bevonden aan import, transport van en verkoop of levering

van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 1 februari 2019 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een brief waar de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: commissaris-generaal) verzocht om de mogelijkheid van intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Verzoeker wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 22 maart 2019 bij het CGVS.

Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn, afkomstig uit de Irakese hoofdstad Bagdad.

Op 25 februari 2014 werd in het kader van uw derde aanvraag om internationale bescherming in België door het CGVS beslist u het vluchtelingenstatuut te weigeren omdat de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsmotieven – uw vrees als soenniet voor vervolging door sjiitische militieleden die vervolgens overheidsfunctionarissen werden in Bagdad omwille van uw werk voor de Amerikanen - onaannemelijk werden bevonden. Per voornoemde beslissing van het CGVS werd u wel het statuut van subsidiaire bescherming toegekend omwille van de toenmalige algemene onveiligheidssituatie in uw stad van herkomst Bagdad. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen voornoemde beslissing van het CGVS.

U werd op 17 oktober 2018 door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden - met uitstel van 3 jaren voor een gedeelte van 18 maanden gevangenisstraf - wegens import, transport van en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op basis van voornoemd nieuw element, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen (DVZ) aan de Commissaris-generaal om uw subsidiaire beschermingsstatus in België te heroverwegen.

Tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 22 maart 2019 kreeg u de kans om zich te verdedigen en eventuele redenen voor een behoud van uw status uiteen te zetten. Tijdens dit onderhoud bevestigde u de gepleegde feiten en pleitte u voor verzachtende omstandigheden. U legde u verschillende documenten neer, met name een attest van hechtenis en vrijlating op uw naam, opgemaakt door de administratie van de gevangenis te Lantín op 3 december 2018. Dit attest vermeldt uw hechtenis vanaf 14.02.2018 tot 18.04.2018, elektronisch toezicht vanaf 18.04.2018 en vrijlating op 03.12.2018. U legde ook de volgende politiedocumenten neer: een PV dd. 03.12.2018 van de politie ZP Basse Meuse te Oupeye met uw verklaringen over een aanval op u met slagen en verwondingen diezelfde dag; aansluitend PV dd. 04.12.2018 met vermelding van uw afgifte van een medisch certificaat. U legde ook een medisch verslag dd. 03.12.2018 voor van dokter [R.F.], verbonden aan Citadelle Chateau Rouge Sainte Rosalie, met vermelding van uw verklaring dat uw werd geslagen door uw "vrienden" toen u uw enkelband ging teruggeven. Het verslag geeft een beschrijving van pijnlijke aandoeningen op verschillende plaatsen van uw lichaam. U toonde eveneens een medisch certificaat dd. 04.12.2018 van Citadelle Chateau rouge Sainte Rosalie met vermelding van uw arbeidsongeschiktheid van 4 tot 11 december 2018. U legde ook een aantal steunbrieven voor vanwege uw verloofde, verhuurder, buurman en vrienden. In deze brieven halen voornoemde personen positieve elementen aan over uw persoonlijkheid en uw integratie in de maatschappij. Uw verloofde verwees ook naar jullie huwelijksplannen en de goede band die u hebt met haar achtjarige dochter uit een vorige relatie.

B. Motivering

Op 25 februari 2014 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit de Iraakse hoofdstad Bagdad en de toenmalige algemene onveiligheidssituatie.

Niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, moet uw status vandaag worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Luik van 17 oktober 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden - met uitstel van 3 jaren voor een gedeelte van 18 maanden gevangenisstraf - wegens import, transport van en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. U werkte als transporteur van geld dat u naar Nederland bracht en van cocaïne dat u naar België importeerde, en maakte deel uit van een criminele organisatie.

Uit de motivering en de strafmaat in het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. De rechtbank wijst voor het beoordelen van de straftoemeting op de verstoring van de sociale orde, veroorzaakt door uw daden; op het in gevaar brengen van de gezondheid van gebruikers en een fysieke en psychische afhankelijkheid die een secundaire delinquentie kan veroorzaken om een problematisch gebruik van drugs te financieren; op de noodzaak om de betrokkenen die drugs in de samenleving laten circuleren te bestraffen; en op het feit dat winst werd nagestreefd door de betrokkenen, die zelf geen of beperkte gebruikers van de verdovende middelen waren.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 §2 ingetrokken.

U had een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 22 maart 2019 waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht en de door u neergelegde documenten kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u toe voornoemde feiten te hebben gepleegd en drukte uw spijt uit (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7, 11). U stelde een fout te hebben gemaakt maar uw les te hebben geleerd en die fout niet te zullen herhalen (CGVS, p. 11). U verklaarde van augustus tot december 2017 gedurende ongeveer vijf maanden te hebben gewerkt voor de Irakees [A.Y.] en zijn bende (zie de in voornoemd vonnis vermelde medebeklaagden en medeveroordeelde personen) maar dat u aanvankelijk niet wist dat ze betrokken waren bij drugshandel (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 4, 7). U stelde zich uit de groep te hebben teruggetrokken zodra u te weten kwam dat ze deel uitmaakten van het drugsmilieu (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5). U verklaarde slechts éénmaal cocaïne naar België te hebben geïmporteerd (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). U stelde ook een slachtoffer te zijn, omdat u bij uw vrijlating uit de gevangenis te Lantin op 3 december 2018 werd aangevallen door voornoemde [A.Y.] en diens broer (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-5; zie ook voorgelegde documenten van de politie en de medische verslagen). U relativeerde de ernst van de door u gepleegde feiten door te verwijzen naar het feit dat u werd toegestaan een deel van uw gevangenisstraf uit te voeren onder elektronisch toezicht, thuis met een enkelband (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9; zie ook voorgelegde attest van vrijlating). Voormelde argumenten en de door u neergelegde documenten (gevangenisattest, politiedocumenten, medische verslagen, steunbrieven) doen geen afbreuk aan het feit dat u een ernstig misdrijf pleegde die een intrekking van uw status rechtvaardigt.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het CGVS u op 25 februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toekende omwille van de toenmalige situatie in uw stad van herkomst Bagdad, dient te worden vastgesteld dat de situatie in Bagdad stad ondertussen is gewijzigd en dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen zwaarwegende gronden meer zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar hoofdstad Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/58299e694.html> of <https://www.refworld.org> in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_bagdad_20180326.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS erop dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uitdrukkelijk gevraagd hiernaar, stelde u dat het volgens u in Bagdad soms nog altijd gevaarlijk is en dat u een soenniet bent terwijl de sjiieten aan de macht zijn in Bagdad (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12). Deze argumenten kunnen niet overtuigen. Te meer daar u zelf verklaarde dat uw soennitische familieleden (uw twee broers en drie zussen met hun gezin) nog steeds in Bagdad stad leven (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12).

Het CGVS is van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de Irakese hoofdstad Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt vooreerst een uitgebreid theoretisch betoog.

Specifiek wat betreft de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker vervolgens in concreto het volgende:

“5.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het begrip van "ernstig misdrijf" is oppervlakkig.

In wezen, motiveert het CGVS de intrekking van de status slechts door het dictum van het vonnis van 17 oktober 2018 te herhalen. Het CGVS legt niet concreet uit waarom het de status van de heer [M.] moet worden ingetrokken en waarom de verzachtende omstandigheden die hij stelt niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Overeenkomstig de UNHCR Guidelines (zie supra) had het CGVS echter rekening moeten houden met het volgende:

1°) de heer [M.] heeft al zijn gevangenisstraf uitgezeten. Hij werd vroeg vrijgelaten voor goed gedrag - in tegenstelling van de co-auteurs.

Volgens de UNCHR, moet ook rekening worden gehouden met het feit dat de persoon die voor een ernstig, niet-politiek misdrijf is veroordeeld, zijn of haar straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen. In dergelijke gevallen is de intrekking niet langer van toepassing (zie supra).

Het CGVS kan dus niet worden gevolgd wanneer het stelt dat de effectieve sanctie van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen.

Het gevangenisdossier van de heer [M.] staat ook niet in het administratieve dossier van het CGVS. Het zou echter belangrijk zijn om de exacte redenen voor zijn vrijlating te weten.

2°) Tot deze veroordeling had de verzoeker geen strafblad.

Hij heeft zich altijd onberispelijk gedragen voordat hij deze fout in 2017 maakte. Hij heeft er bitter spijt van.

De getuigenissen van vrienden die hij tijdens zijn het gehoor voorlegde, tonen aan dat hij een hoffelijk, vriendelijk en vreedzaam persoon is. Hij is duidelijk goed geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Hij past zeker niet in het profiel van een gevaarlijk en respectloos persoon.

3°) De feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd staan niet op de lijst van voorbeelden van ernstige misdrijven van de UNCHR (namelijk: moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval; zie supra + zie supra RW 197 537 van 8 januari 2018). Hij heeft nooit geweld of wapens gebruikt.

Er waren bovendien geen civiele partijen in het proces.

4°) Hij werkte mee aan het onderzoek en stelde de verantwoordelijken van de criminele organisatie aan de kaak. Hij werd om die reden door hen zwaar geslagen. Dit wordt niet betwist door het CGVS.

5°) Zonder de feiten te willen minimaliseren, kan de verzoeker niet op gelijke voet worden gesteld met zijn mede-auteurs. De baas van de organisatie was [A.Y.]. De verzoeker realiseerde zich in het begin niet dat deze man in de drugshandel zaten. Hij raakte betrokken bij een activiteit die buiten zijn macht lag. De verzoeker verdiende weinig geld met deze activiteit en droeg maar een paar keer cocaïne. Hij is op geen enkele manier een "vriend" van [A.Y.] (in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd). Vandaag en sinds zijn arrestatie heeft hij alleen maar goed gezelschap gehad.

Er zijn dus onvoldoende redenen om het verblijf van de heer [M.] in te trekken op grond van het begrip ernstige misdrijf.

De bestreden beslissing moet nietig worden verklaard.

Subsidiair moet in ieder geval worden opgemerkt dat het administratieve dossier onvolledig is.

Uw Raad kan de bestreden beslissing niet bevestigen zonder het repressieve dossier van de verzoeker en de verklaringen die hij voor de politie heeft afgelegd, te hebben kunnen raadplegen.

Het vonnis en het repressieve dossier maken in ieder geval geen deel uit van het administratieve dossier dat het CGVS aan de verzoeker toestuurt...Het gevangenisdossier staat ook niet in het administratieve dossier.

Uw Raad beschikt niet over alle informatie die zij nodig heeft om de bestreden beslissing te bevestigen (zie supra : RW arresten n° 201 932 en n°197 537).

7.

Ten slotte dient benadrukt te worden dat het bestreden besluit de verzoeker bijzonder ernstige schade berokkent.

Hij woont al 8 jaar in België.

Hij heeft een zeer stabiel en rustig gezinsleven in België.

Hij is al lang verloofd met een Marokkaans-Belgische vrouw (zie attest voorgelegd tijdens het gehoor).

Op dit moment zorgt hij voor de dochter van zijn partner, met wie hij zeer sterke relaties heeft. Zijn privacy wordt ernstig bedreigd door de bestreden beslissing.

Bijzondere aandacht moet dus worden besteed aan het onderzoek van zijn dossier.

De intrekking van de internationale bescherming moet uitzonderlijk blijven."

Verder houdt verzoeker een betoog over een vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Hij zet uiteen:

"8.

De Commissarisgeneraal moet in zijn beslissing een advies verstrekken aan de minister oE zijn gemachtigde over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de criteria voor de toepassing van de vluchtelingenstatus en met de criteria voor subsidiaire bescherming wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°.

Voor de intrekking van een internationale bescherming, moeten de voor- en nadelen tegen elkaar worden afgewogen. Zowel de aard van het strafbare feit dat de verzoeker zou hebben gepleegd als de mate van vervolging die hij of zij vreest, moet in aanmerking worden genomen. Als iemand een vrees

heeft voor zeer ernstige vervolging, bijvoorbeeld vervolging die zijn leven of vrijheid in gevaar brengt, moet het misdrijf in kwestie zeer ernstig zijn (zie supra, punt 156, UNCHR nota).

9.

Het CGVS heeft echter geenszins onderzocht of de heer MOSLEH over nieuwe informatie beschikte over zijn vrees voor vervolging in Irak.

Hoewel de ingeroepen persoonlijke vervolgingsmotieven onaannemijk werden bevonden in het kader van zijn asielaanvraag in 2013, is het nog steeds aan het CGVS om de huidige situatie te verifiëren - wat niet werd gedaan.

De verzoeker kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen advies verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming met de vluchtelingenstatus.

In casu, vrees de verzoeker nog gedood of opgesloten te worden in Irak door sjitische militieleden omwille van zijn oude werk voor de Amerikanen (cfr. supra: feiten).

Onlangs heeft hij zich opnieuw met zijn broers in verbinding gesteld om te zien of de situatie is veranderd.

Op dit moment, is de heer [M.] nog steeds in gevaar.

Zijn broers moesten de autoriteiten een bedrag betalen om niet langer aan hem gebonden te zijn.

De verzoeker legt aan Uw Raad nieuwe getuigenissen van zijn broers voor die zijn verklaringen bevestigen (stuk 3 + vrije vertalingen in het Frans). De officiële vertaling in het Nederlands van deze stukken zal ter terechtzitting voor Uw Raad voorgelegd worden.

Hun verklaringen als begin van bewijs afdoende kunnen worden geacht.

De verzoeker probeert ook op dit moment opnieuw contact te leggen met een aantal van zijn voormalige collega's in Irak om te zien wat er met hen is gebeurd. Een aanvullende nota in dit opzicht moet bij Uw Raad ter terechtzitting worden voorgelegd."

Wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad, houdt verzoeker een uitgebreid betoog waarmee hij wil aantonen dat Bagdad niet veilig is.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift getuigenissen van zijn familie ter staving van zijn vrees voor vervolging.

Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe stukken:

- getuigenis van Y.H.KL.A + ID;
- gerechtelijke dagvaardingen;
- documentatie over de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd. De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;"

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer a posteriori blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt."

In casu trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze laatste bepaling vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PbL 2011, 337, p. 9).

Het past dan ook te verwijzen naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het arrest C-369/17 van 13 september 2018 stelde het Hof vast dat het in artikel 17, lid 1, onder b) van richtlijn 2011/95 gebruikte begrip 'ernstig misdrijf' in die richtlijn niet wordt gedefinieerd en dat de richtlijn ook geen expliciete verwijzing naar het nationale recht bevat ter bepaling van de betekenis en strekking van dat begrip.

Het Hof merkt dat dat artikel 17, lid 1, onder b) gelijkenissen vertoont met de uitsluitingsgrond voor de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in artikel 12, lid 2, onder b) van richtlijn 2011/95 dat betrekking heeft op een ernstig niet-politiek misdrijf dat buiten het land van toevlucht is begaan voordat de betrokkene tot dit land als vluchteling is toegelaten. Evenwel betreft de in artikel 17, lid 1, onder b) van die richtlijn neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf.

Van belang is te benadrukken dat een persoon krachtens artikel 17, lid 1, onder b) van richtlijn 2011/95 slechts van subsidiaire bescherming kan worden uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een

uitzondering is op de algemene regel van artikel 18 van richtlijn 2011/95 en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Verder heeft Hof geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, lid 1, onder b) enkel kan toepassen nadat de bevoegde autoriteit de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Het Hof verwees in deze optiek naar het rapport van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO) van januari 2016 *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*. Punt 3.2.2 van dat rapport heeft betrekking op artikel 17, lid 1, onder b) van richtlijn 2011/95 en bevat de aanbeveling dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Het EASO verwijst in dit verband naar een aantal uitspraken van de hoogste rechters van bepaalde lidstaten.

Verder wijst het Hof erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in het handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967 (Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR), 1992, punten 155- 157).

Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.4. In het administratief dossier bevindt zich een vonnis van 17 oktober 2018 waaruit blijkt dat verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel van drie jaar voor een gedeelte van achttien maanden gevangenisstraf. Deze veroordeling is definitief.

Verzoeker werd schuldig bevonden aan import, transport en verkoop of levering van verdovende middelen, specifiek cocaïne, met de verzwarende omstandigheid van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de feiten die hem ten laste worden gelegd niet op de lijst staan van voorbeelden van ernstigere misdrijven van UNHCR en dat er geen burgerlijke partijen waren in het proces. Hij meent dat hij niet op gelijke voet kan worden behandeld als zijn mededaders en dat de baas van de organisatie A.Y. was. Hij zou zich in het begin niet hebben gerealiseerd dat deze man in de drugshandel zat en raakte betrokken bij een activiteit die buiten zijn macht lag. Hij verdiende weinig geld met deze activiteit en leverde maar een paar keer cocaïne. Hij is geen vriend van A.Y.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in dit betoog.

De feiten werden hem niet alleen ten laste gelegd, hij werd er ook voor veroordeeld. De lijst in het handboek van UNHCR betreft slechts voorbeelden en aanbevelingen.

De Raad verwijst in deze naar wat reeds werd gesteld onder punt 2.3..

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdriven hebben benadrukt. Beiden hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, quod in casu, een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

Uit EASO-rapport van januari 2016 *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, blijkt overigens dat ook de hoogste rechters van bepaalde lidstaten het misdrijf ‘drugshandel’ aanmerken als een ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 17, lid 1, onder b) van richtlijn 2011/95 dan wel als een gevaar voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar de betrokkene zich bevindt in de zin van artikel 17, lid 1, onder d) van richtlijn 2011/95.

Voorts vindt verzoekers betoog geen feitelijke grondslag in de overwegingen van het vonnis. Volgens het vonnis maakte verzoeker wel degelijk bewust deel uit van een criminele structuur, opgericht door Nederlanders, die verzoeker voorzagen van cocaïne, die verzoeker vervolgens importeerde naar België waarna hij het geld van de verkoop terugbracht naar Nederland en opnieuw werd voorzien van een volgende lading cocaïne voor verkoop (zie: *“Il a travaillé comme transporteur pour rapporter l'argent en Hollande et importer en Belgique de la cocaïne. Il gagnait entre 650 et 500 euros par quinzaine. Il a commencé à travailler en août 2017. (...) En l'espèce, les prévenus A. et M. se sont inscrits dans une activité qui les dépassait en ce qu'elle était mise en place par des citoyens néerlandais qui leur ont procuré de la cocaïne qu'ils vendaient pour le compte de ceux-ci et ramenaient l'argent de la vente lors de la remise de la fourniture suivante de cocaïne destinée à la vente. Tous avaient connaissance de la structure dans laquelle ils se sont inscrits. La circonstance aggravante d'association est établie dans leur chef.”*). Uit het vonnis blijkt verder dat de hoedanigheid van leidende persoon in hoofde van A.Y. door de correctionele rechtbank niet werd weerhouden, daar deze niet met voldoende zekerheid kon worden vastgesteld. Verzoeker en A.Y. kregen dezelfde straf opgelegd.

Bij het bepalen van de straftoemeting hield de correctionele rechtbank rekening met verzoekers blanco strafblad, maar eveneens met de verstoring van de sociale orde veroorzaakt door verzoekers daden, met het in gevaar brengen van de gezondheid van gebruikers en de fysieke en psychische afhankelijkheid die een secundaire delinquentie kan veroorzaken om een problematisch gebruik van drugs te financieren, met de noodzaak om de personen die drugs in de samenleving laten circuleren te bestraffen en met het feit dat winst werd nagestreefd door de betrokkenen die zelf geen of beperkte gebruikers van de verdovende middelen waren.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis 17 oktober 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft en blijkt ook verzoekers individuele verantwoordelijkheid. De commissaris-generaal verwijst uitdrukkelijk naar de motivering en de strafmaat van het vonnis en beperkt zich geenszins tot een louter citeren van het dictum van het vonnis. Hieruit blijkt dat verzoeker op substantiële wijze heeft bijgedragen in de handel van cocaïne dat dit niet enkel de gezondheid van de gebruiker in gevaar brengt maar ook leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

In zoverre verzoekers betoog in wezen een kritiek is op het vonnis van de correctionele rechtbank 17 oktober 2018, volstaat het op te merken dat verzoeker niet in beroep is gegaan tegen dit vonnis dat heden definitief is.

Gelet op het voorafgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige reden zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 25 februari 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Verzoeker betoogt dat evenwel geen rekening werd gehouden met verzachtende omstandigheden. Hij stipt aan dat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, dat hij vroeg werd vrijgelaten omwille van goed gedrag, in tegenstelling tot zijn mededaders, dat hij geen strafblad had tot voor deze veroordeling, zich altijd onberispelijk heeft gedragen voor hij deze fout in 2017 maakte, dat getuigenissen van vrienden aantonen dat hij een hoffelijk, vriendelijk en vreedzaam persoon is, dat hij duidelijk goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij niet het profiel heeft van een gevaarlijk en respectloos persoon, en dat hij meewerkte met het onderzoek en door de mededaders zwaar werd geslagen. Hij uit kritiek op het feit dat zijn strafdossier zich niet in het administratief dossier bevindt en dat het belangrijk zou zijn om de exacte redenen voor zijn vrijlating te weten.

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen de argumenten die hij tijdens zijn onderhoud reeds aflegde, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u toe voornoemde feiten te hebben gepleegd en drukte uw spijt uit (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7, 11). U stelde een fout te hebben gemaakt maar uw les te hebben geleerd en die fout niet te zullen herhalen (CGVS, p. 11). U verklaarde van augustus tot december 2017 gedurende ongeveer vijf maanden te hebben gewerkt voor de Irakees [A.Y.] en zijn bende (zie de in voornoemd vonnis vermelde medebeklaagden en medeveroordeelde personen) maar dat u aanvankelijk niet wist dat ze betrokken waren bij drugshandel (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 4, 7). U stelde zich uit de groep te hebben teruggetrokken zodra u te weten kwam dat ze deel uitmaakten van het drugsmilieu (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5). U verklaarde slechts éénmaal cocaïne naar België te hebben geïmporteerd (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). U stelde ook een slachtoffer te zijn, omdat u bij uw vrijlating uit de gevangenis te Lantin op 3 december 2018 werd aangevallen door voornoemde [A.Y.] en diens broer (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 3-5; zie ook voorgelegde documenten van de politie en de medische verslagen). U relativeerde de ernst van de door u gepleegde feiten door te verwijzen naar het feit dat u werd toegestaan een deel van uw gevangenisstraf uit te voeren onder elektronisch toezicht, thuis met een enkelband (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9; zie ook voorgelegde attest van vrijlating). Voormelde argumenten en de door u neergelegde documenten (gevangenisattest, politiedocumenten, medische verslagen, steunbrieven) doen geen afbreuk aan het feit dat u een ernstig misdrijf pleegde die een intrekking van uw status rechtvaardigt.”

De commissaris-generaal besliste terecht dat verzoeker hiermee trachtte de ernst van de door hem gepleegde feiten te relativeren dan wel te minimaliseren maar dat zijn argumenten en de door hem neergelegde documenten (gevangenisattest, politiedocumenten, medische verslagen, steunbrieven) geen afbreuk doen aan het feit dat hij een ernstig misdrijf pleegde dat een intrekking van zijn beschermingsstatus rechtvaardigt.

In zoverre verzoeker louter dezelfde argumenten herhaalt en benadrukt dat hij geen strafblad had tot voor zijn veroordeling, kan dit betoog de Raad er niet toe bewegen anderszins te oordelen. Deze elementen en verklaringen doen immers geen afbreuk doen aan het oordeel in het vonnis van 17 oktober 2018 en zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om een ander licht te werpen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is.

De Raad benadrukt verder dat de commissaris-generaal wettelijk gezien geen toegang heeft tot het strafdossier en dat verzoeker zelf op geen enkele wijze staat dat hij vervroegd werd vrijgelaten omwille van goed gedrag of omdat hij meewerkte met het onderzoek, hoewel hij daartoe ruim de gelegenheid had. Ten slotte doet verzoekers voorgehouden vervroegde vrijlating wegens goed gedrag op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, des te meer daar er in casu geen sprake is van een pardon of amnestie. Gelet op het gebrek aan bewijs omtrent goed gedrag en gelet op het gepleegde ernstige misdrijf, liggen er in casu geen afdoende redenen voor om geen toepassing te maken van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt zijn integratie en verblijf van 8 jaar in België, hij wijst op zijn zeer stabiel en rustig gezinsleven in België, zijn langdurige verlovings met een Belgische vrouw, het feit dat hij voor de dochter van zijn partner zorgt met wie hij een sterke relatie heeft en stelt dat zijn privacy ernstig wordt bedreigd

door de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat deze uiteenzetting niet relevant is voor de beoordeling van de ernst van het misdrijf. De Raad herhaalt dat, waar reeds in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening werden gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van verzoeker kenmerken, de commissaris-generaal en de Raad, wanneer zij tot de conclusie komen dat artikel 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is, niet verplicht zijn een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordelen.

2.6. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, besluit de Raad in casu dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 17 oktober 2018, in de gegeven omstandigheden worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 25 februari 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt, zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar niet kan worden betwijfeld dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers definitief veroordeeld voor een dergelijk ernstig misdrijf.

2.7. De Raad stelt vast dat het overige betoog van verzoeker in wezen is gericht tegen het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Dit tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit immers voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal adviseerde als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het CGVS u op 25 februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toekende omwille van de toenmalige situatie in uw stad van herkomst Bagdad, dient te worden vastgesteld dat de situatie in Bagdad stad ondertussen is gewijzigd en dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen zwaarwegende gronden meer zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar hoofdstad Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/58299e694.html> of <https://www.refworld.org> in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 14 november 2018 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_bagdad_20180326.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS erop dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uitdrukkelijk gevraagd hiernaar, stelde u dat het volgens u in Bagdad soms nog altijd gevaarlijk is en dat u een soenniet bent terwijl de sjiiten aan de macht zijn in Bagdad (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12). Deze argumenten kunnen niet overtuigen. Te meer daar u zelf verklaarde dat uw soennitische familieleden (uw twee broers en drie zussen met hun gezin) nog steeds in Bagdad stad leven (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12).

Het CGVS is van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de Irakese hoofdstad Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad verwijst in dit kader naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: *"Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling."* (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar.

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de actuele veiligheidssituatie in Bagdad en het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat verzoeker er naar eigen zeggen zou lopen in geval van terugkeer alsook de verwijzing naar documentatie over de veiligheidssituatie gevoegd bij verzoekers aanvullende nota is in casu dan ook niet dienstig.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker tevens een betoog inzake een vrees voor vervolging in geval van terugkeer. In dit kader benadrukt de Raad dat het voorwerp van onderhavig beroep zich dient te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, iuncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoekers betoog over zijn vervolgingsvrees is dan ook niet dienstig. Het staat verzoeker vrij om de nieuwe stukken die hij heden bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegt, ter staving van zijn vrees voor vervolging, voor te leggen in het kader van een volgende beschermingsverzoek.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES